(ప్రారంభం)

ఎందుకు మెలుకువ వచ్చిందో తనకే తెలియదు. ఎక్కడో ఏదో చప్పుడయ్యుండాలి. ఏ కిటికీ రెక్కో కొట్టుకుని ఉండాలి. కుమార్ కళ్ళు నలుపుకుని, మంచం పక్కన బల్లమీద వున్న చేతి గడియారం చూశాడు. ఎనిమిది గంటలయింది. రాత్రా? పగలా? ఏమో!

పక్కకి తిరిగాడు నజీమ్ వైపు. నున్నని గులాబీరంగు చెంపలు, మొనతేలిన గెడ్డం, ఆ గెడ్డం మీద చిన్నసొట్ట, ఫ్యాన్ గాలికి చెదిరి చెదిరి మొహాన్నంతా వెతుకుతున్న కురులు. విసినకర్రల్లా వున్న కనురెప్పలు, బంగారం పూసినట్టున్న వొంటిరంగు, ఆ వొంటి వొంపులు. రాత్రయితేనేం, పగలయితేనేం నజీమ్ పక్కనుంటే ఊపిరి పీల్చుకునేందుకే వ్యవధి వుండదు తనకి.

చప్పుడు చెయ్యకుండా మంచం మీదనించి లేచాడు కుమార్. అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ తలుపు వరకూ వెళ్ళి ఒకసారి వెనక్కి తిరిగాడు.

"కుమార్!" కళ్ళు తెరవకుండానే పిలిచింది నజీమ్.

"ఆఁ"

"ఎక్కడికి?"

"భోజనం తీసుకువస్తాను ఆలస్యమయితే హోటలు మూసేస్తారు. ఆకలి వేస్తోంది."

"ఆకలా? నన్ను తినెయ్యి" అన్నది చేతులు జాపి.

అంతే ఒక్క గంతులో మంచం చేరుకున్నాడు కుమార్.

"నిన్ను తింటే ఆకలి తీరదు సరికదా యింకా ఎక్కువ అవుతుంది" అన్నాడు.

"అయితే తింటూనే వుండు" అంటూ అతని మెడచుట్టూ చేతులు వేసి తనమీదకి లాక్కున్నది.

ఆమె పెదిమల్లో తీపి చేతుల్లో హాయి తప్ప యింకేమీ తెలియవు అతనికి. చాలాసేపటి తర్వాత ఎప్పుడో లేచి చప్పుడు చెయ్యకుండా తలుపువైపు వెళ్ళాడు.

❦❦❦

కేరియర్ పట్టుకుని హోటలుకి వెళ్తున్నాడు కుమార్. చల్లని గాలి కత్తిలా కోసేస్తోంది. అక్కడక్కడా దూరంగా మినుకు మినుకుమంటున్నాయి దీపాలు.

ఎన్ని జన్మలకిందో, ఎన్ని జన్మలనించో చేసుకున్న పుణ్యం వల్లే నజీమ్ అందమైనదీ, అంత చదువుకున్నదీ, అంత మంచిదీ ఒక సామాన్యుడు అయిన తనని ప్రేమించడమేమిటి? అందుకే ఎవరు ఎంత చెప్పినా వినిపించుకోలేదు. ఎదురు తిరిగాడు తను.

"కుమార్! ఇలారా" అని పిలిచాడు తన తండ్రి శివరాం. తనకి తెలుసు తండ్రి ఏం మాట్లాడతాడో. వెళ్ళి ఎదురుగా కూర్చున్నాడు.

"ఎవరో తురకమ్మాయితో కలిసి తిరుగుతున్నావుట. నిజమేనా?" అడిగాడు తండ్రి.

"పేరు నజీమ్" అన్నాడు తను.

"పేరు ఏదైతేనేం? మన మతం కాదు. పిచ్చి పని మానెయ్యి" శివరాం బల్లమీద కాయితాలు సర్దుతున్నాడు.

"ఏమిటి మానెయ్యాలి?" అడిగాడు తను.

"ఆ తురకమ్మాయితో జల్సాగా తిరగవద్దన్నాను. మంచిది కాదు."

"నజీమ్ అంటే నాకు ప్రాణం. పెళ్ళి చేసుకోవాలి అనుకుంటున్నాను" అన్నాడు తను.

శివరాం కొడుకు కళ్ళల్లోకి చూశాడు.

"వ్యవహారం చాలావరకూ వచ్చిందన్నమాట. కుమార్! మంచిగా చెపుతున్నాను విను. నాకు నువ్వు ఒక్కడివే. ప్రాణానికి ప్రాణంగా చూసుకుంటున్నాను. నువ్వు నీ బతుకు నాశనం చేసుకుంటూ వుంటే చూస్తూ నేను వూరుకోలేను" అన్నాడు శివరాం ఒక్క నిట్టూర్పు వొదిలి.

"నాశనమా?" అని నవ్వి "నజీమ్‌ని పెళ్ళి చేసుకుంటే నా బతుక్కి తోరణం కట్టినట్లుంటుంది" అన్నాడు తను.

"కవిత్వం వొద్దు. నేను ప్రాక్టికల్ మనిషిని. ప్రేమ అనేది ఒక పిచ్చి. పెళ్ళిక్కావల్సింది ప్రేమకాదు. పిల్లల్ని కని, పెంచి పెద్దవాళ్ళని చేసి సమాజంలో కలిసి బతకడానికి ప్రేమ కాదురా కావలసింది అనుకూలత, అన్యోన్యత, అనురాగం."

"అనుకూలత, అన్యోన్యత ప్రేమ వుంటేనే వస్తాయి నాన్నా!"

"నాన్సెన్స్. నీతో వాదిస్తూ కూర్చోడానికి నాకు టైం లేదు. పిచ్చివేషాలు కట్టిపెట్టు అంతే."

"సారీ నాన్నా! ఈ నెల 22వ తేదీన నజీమ్, నేనూ పెళ్ళి చేసుకుంటున్నాము."

"ఏమిటి? నిజంగానా?"

"అవును. 22వ తేదీ పొద్దున్న 9గంటలకి రిజిస్ట్రార్ ఆఫీసులో నువ్వూ, అమ్మా వచ్చి మా యిద్దర్నీ ఆశీర్వదిస్తే సంతోషిస్తాము."

శివరాం నిప్పులు కక్కుతూ చూశాడు కొడుకుని.

"నువ్వు నిజంగా ఆ పని చేస్తే నువ్వు మళ్ళీ యీ యింటికి రానవసరంలేదు. ఒక తురకపిల్ల యీ యింటికి కోడలుగా రావడం నేనుగాని, మీ అమ్మగానీ భరించలేము. రిజిస్ట్రార్ ఆఫీస్‌నించి తిన్నగా నువ్వు ఆ తురక కొంపకే వెళ్ళవచ్చు" అన్నాడు తండ్రి.

తను జవాబు చెప్పలేదు.

22వ తారీకున తనకీ, నజీమ్‌కీ పెళ్ళయింది రిజిస్ట్రార్ ఆఫీసులో, అక్కడినుంచి తిన్నగా రైలుస్టేషన్‌కి వెళ్ళి, యిక్కడికి ఊటీకి వచ్చేశారు హనీమూన్‌కి.

వారం రోజులైందేమో లేక రెండువారాలు గడిచాయో. నజీమ్ చేతుల్లో వుండగా ఊపిరి తీసుకోవడానికే వ్యవధి లేనప్పుడు కేలండరు ఎక్కడ చూస్తాడు తను.

జరిగినవన్నీ జ్ఞాపకం చేసుకుంటూ, కుమార్ టిఫిన్ కారియర్ తీసుకుని చకచకా నడుస్తున్నాడు. నిజానికి అతనికి పరిగెత్తాలనుంది. ఒక చేతినించి మరో చేతికి కారియర్ మార్చుకుంటూ ఏవో, ఏవో అనుభూతులు నెమరు వేసుకుంటూ కాటేజి చేరుకున్నాడు. కారియర్ కింద పెట్టి జేబులోంచి తాళం చెవి బయటికి తీశాడు. తలుపుకి బిగించి వుంది తాళం. తలుపుమీద చెయ్యివేసి

తాళం చెవి పెట్టబోతున్నాడు. తలుపు కొద్దిగా లోపలికి తెరుచుకుంది. తనకి తాళం వేసినట్టే జ్ఞాపకం. కారియర్ తీసుకుని లోపలికి వెళ్ళాడు. పడకగది తలుపు తెరిచేవుంది.

రెండు చేతులూ చెరొకపక్కకీ జాపి వెల్లకిలా పడుకునున్నది నజీమ్. ఒక నిముషం పాటు ఆమెనే తదేకంగా చూస్తూ నిలబడిపోయాడు. ఏమిటీ నిశ్శబ్ధం. గాలే ఆగిపోయినట్లు, వింతగా వుంది. ప్రపంచంలో చైతన్యమే ఆగిపోయినట్లుంది తనకి.

"నజీమ్" పిలిచాడు.

ఎంత మొద్దు నిద్రో! పలకదేం.

"నజీమ్" ఇంకా కొంచెం గట్టిగా పిలిచాడు.

ఊ! అనదేం? కళ్ళు తెరవదేం? ఏదో పెద్ద కెరటంలా పైకి లేచి క్షణంలో కిందపడే ఆ వక్షస్థలం కదలదేం? ఒక్క పరుగున మంచం చేరుకున్నాడు. "నజీమ్" అంటూ కేకవేస్తూ, రెండు చేతుల్తో ఆమె భుజాల్ని పట్టుకుని పైకి లేవతీసి కావలించుకుని "నజీమ్ నజీమ్ నేను ... నేను నిన్ను పిలుస్తున్నాను. మాట్లాడవేం?" అంటూ ఆమె వీపు నిమురుతున్నాడు. వేళ్ళకి కాస్త వెచ్చగా, జిగటగా ఏదో తగిలింది. ఉలిక్కిపడి వేళ్ళు చూసుకున్నాడు. ఎర్రగా వున్నాయి. మె భుజం మీదనించి వొంగి పక్కకి చూశాడు. రక్తపు మడుగు. బొమ్మని తిప్పినట్టు ఆమెని తిప్పి వీపు చూశాడు. వీపు మీద పెద్ద గాయం. రక్తం యింకా కారుతోంది.

"నజీమ్! ఏమయింది? చెప్పు, నాతో మాట్లాడు" చెయ్యిపట్టుకుని లాగుతాడు, భుజం పట్టుకుని కుదుపుతాడు. గెడ్డం పట్టుకుని బుజ్జగిస్తాడు. నజీమ్ పలకలేదు.

"ఎందుకు? నిన్ను వొదిలి వెళ్ళానని కోపమా? అందుకే మాట్లాడవా?" ప్రాధేయపడతాడు. తను చచ్చిపోతానని బెదిరిస్తాడు. అయినా నజీమ్ పలకదు, ఉలకదు.

ఏడుస్తున్నాడు. వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్నాడు, ఆమె గుండెలమీద తలవాల్చి. ఆలోచించకుండానే తెలిసిపోయింది అతనికి ఇక నజీమ్ కళ్ళు తెరవదనీ, నజీమ్ ఇక తనకి లేదనీ, నజీమ్ చచ్చిపోయిందనీ.

ఒక రాత్రివేళ ఎప్పుడో అతనికి మెలుకువ వచ్చింది. గుండె బరువుగా వుంది వెంటనే ఏదీ జ్ఞాపకం రాలేదు. ఆలోచనలు, ఆలోచనల్లోంచి అనుభూతులు గందరగోళంగా, చిందరవందరగా తిరుగుతున్నాయి మనసులో.

నజీమ్ శవాన్ని చూస్తూ కూర్చున్నాడు. గలగలమని నవ్వే ఆమె నవ్వు. ఆమె వేడి ఊపిరి, ఆమె వేళ్ళ స్పర్శ, ఆమె కళ్ళల్లో కాంతి, ఆమెతో గడిపిన దివ్యమైన రోజులు, తమ ప్రేమని శంకించి మతం పేరిట, కులం పేరిట తననీ, నజీమ్‌నీ విడదీయటానికి ప్రయత్నించిన సంకుచితుల మాటలు అవన్నీ జ్ఞాపకం వస్తున్నాయి అతనికి.

నజీమ్ చచ్చిపోయింది. చచ్చిపోలేదు. ఎవరో చంపేశారు. నజీమ్‌ని ఎవరో చంపేశారని ఎవరికయినా చెప్పాలి. చెప్పి తీరాలి. కానీ కదలలేడు. రాతిబొమ్మలా అయిపోయాడు.

2

దాదాపు ఆరునెలల క్రితం తనకీ, నజీమ్‌కీ స్నేహం అయింది. అదీ పార్కులో. తను చేస్తున్న పరిశోధన పూర్తి అయింది. కాయితాలు అధికారులకి యిచ్చేశాడు. మనస్సు తేలికపడింది. సాయంకాలం పార్కులో తిరుగుతున్నాడు. తిరిగి తిరిగి సిమెంటు బెంచీమీద కూర్చున్నాడు. చిన్నకేక వినపడింది. ఉలిక్కిపడి తలెత్తి చూశాడు. ఒక అందమైన అమ్మాయి నేలమీద, మోకాళ్ళమీద వొంగి బాధపడుతోంది.

"ఏమైంది?" అంటూ దగ్గరికి వెళ్ళాడు.

"ఏమీలేదు. కాలు మడతపడింది" అన్నది ఆమె.

"నిలుచోలేరా?" అడిగాడు.

"కాలు ఆనించలేకుండా వున్నాను" అన్నది. తను చెయ్యి అందించి, సిమెంటు బెంచీమీదకి తీసుకువచ్చాడు.

"ఏ కాలు? చూపించండి" అన్నాడు.

"ఒద్దు. అదే పోతుంది" సిగ్గుపడుతోంది ఆమె.

"ఫర్వాలేదు. బెణికి వుంటుంది. మసాజ్ చేస్తే పోతుంది" అంటూ ఆమె పాదానికి వున్న జరీచెప్పు తీసేశాడు. పువ్వులా వుంది ఆమె పాదం. లేతగా, పల్చగా వుంది. తన రెండు అరచేతుల మధ్య ఆమె పాదాన్ని పట్టుకుని నిమురుతూ వుంటే తనలో ఎక్కడెక్కడో, ఏవేవో కొత్తకొత్త రాగాలు పలుకుతున్నాయి.

"మీ పేరు?"

"నజీమ్" చెప్పింది.

"నా పేరు కుమార్"

"థాంక్ యు. తగ్గింది" అంటూ పాదం కిందపెట్టింది. అదీ వాళ్ళ మొదటి పరిచయం. ఆ మొదటి కలయికలోనే తన గుండె ఆమెకి ఇచ్చేశాడు. ఆమె కళ్ళల్లో ఆప్యాయత, ఆమె పెదిమలమీది చిరునవ్వు, ఆమె మాటల్లో ఆదరణ బట్టి తనమీద ఆమెకి ఆకర్షణ ఏర్పడింది అని గ్రహించాడు. ఆ తర్వాత మళ్ళీ మర్నాడు అదేచోట కలుసుకున్నారు ఆ మర్నాడూ అంతే. రెండురోజుల తర్వాత చెప్పాడు నజీమ్‌కి.. ఆమె అంటే తనకి పిచ్చి అనీ, తనకి ఆమె ప్రాణం అనీ. ఆమె సిగ్గుతో తలవంచుకుంది. "ఆ మొదటిరోజునే నా గుండెనీ, నా సర్వస్వాన్నీ నీకు ఇచ్చేశాను" అన్నది.

ఇద్దరి మతాలూ వేరు. పెద్దల అభ్యంతరాలుంటాయని తెలుసు. ఆ అభ్యంతరాలు తమ ప్రేమకి అంతరాయం కలిగించకూడదని నిశ్చయించుకున్నారు. ప్రపంచమంతా ఏకమైనా, ఎవరు ఏమన్నా, ఎన్ని కష్టాలు కలిగినా పెళ్ళిచేసుకోవాలనీ, జీవితాలని పంచుకోవాలనీ నిశ్చయించుకున్నారు. అనుకున్నట్టే జరిగింది. ఒకరోజు పార్కులోంచి, చీకటి పడుతుండగా నజీమ్, తనూ బయలుదేరారు. నజీమ్‌ని వీధి చివర దిగబెట్టి తను వెనక్కి తిరిగాడు. వెనకనించి ఎవడో తన షర్టుకాలరు పట్టుకుని "ఎవడ్రా నువ్వు?" అడిగాడు పొగరుగా.

దాదాపు తనంత పొడుగూ, తనంత బలంగానూ వున్నాడు. తన వయస్సే. అతని చెయ్యి ఒక్క దులుపు, "నువ్వు ఎవడివిరా?" ఎదురు ప్రశ్న వేశాడు కుమార్.

"నీకు బతకాలని వుంటే మళ్ళీ నా చెల్లెలు నజీమ్‌తో మాట్లాడక. ఎముకలు విరగకొట్టేస్తాను" అతను నజీమ్ అన్న సులేమాన్. అతను నజీమ్ అన్నే కాకపోతే ఎవరి ఎముకలు విరిగేవో అప్పుడే తేల్చుకునేవాడు "నజీమ్ అంటే నాకు చాలా యిష్టం. మేము పెళ్ళి చేసుకుంటాం" కుమార్ వాక్యం పూర్తి చేయకముందే "నోరుముయ్యి. పళ్ళు ఊడగొడతాను" బెదరించాడు సులేమాన్. అతనితో యింక మాట్లాడి ప్రయోజనం లేదని తను వెళ్ళిపోయాడు.

మరికొన్ని రోజుల తర్వాత ఒక సాయంకాలం "మా నాన్నగారికి చెప్పాను. నీతో ఒకసారి మాట్లాడాలిట. నిన్ను రమ్మన్నారు" అన్నది నజీమ్ కుమార్‌తో.

"ఎప్పుడు రమ్మన్నారు?" అడిగాడు కుమార్.

"ఇప్పుడే రా! నాన్నగారు తీరికగా వుంటారు" అన్నది నజీమ్. జంకు బెంకు లేకుండా వెళ్ళాడు ఆమె ఇంటికి.

అది చాలా పెద్ద ఇల్లు. శ్రీమంతులని లోపల అడుగుపెట్టగానే తెలిసింది. తివాసీలూ, సోఫాలూ, బల్లలూ అన్నీ చాలా ఖరీదైనవి.

"కూర్చో, నాన్నగారికి చెప్పి వస్తాను" అని నజీమ్ లోపల గదిలోకి వెళ్ళింది. అయిదు నిమిషాల తర్వాత తిరిగి వచ్చి "రా" అన్నది. కూడా వెళ్ళాడు.

నజీమ్ తండ్రి షేక్ హ్యాండ్ యిచ్చి "గ్లాడ్ టు మీట్ యూ. కూర్చోండి" అన్నాడు. భారీమనిషి, ఎర్రగా వున్నాడు. విశాలమైన నుదురు, తీక్షణమైన చూపు.

"కాఫీ, టీ, ఏం తాగుతావు?" అడిగాడు నజీమ్ తండ్రి హుస్సేన్.

"ఏదయినా సరే" చెప్పాడు కుమార్.

"నజీమ్! నువ్వు వెళ్ళి రెండు కప్పుల టీ పంపించు" అని కుర్చీలోంచి లేచి పచార్లు చేయడం ప్రారంభించాడు హుస్సేన్. నౌఖరు రెండు కప్పుల టీ తెచ్చి బల్లమీద పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు. హుస్సేన్ ఒక కప్పు కుమార్‌కి అందించి తను ఒక కప్పు తీసుకుని టీ చప్పరిస్తూ. "మీ నాన్నగారు ఏం చేస్తుంటారు?"

అడిగాడు.

"అడ్వకేట్"

"మీ కులం?"

"బ్రాహ్మణులం."

"స్ట్రిక్ట్ వెజిటేరియన్లా?"

"అవును."

"కుమార్! నజీమ్ చెప్పింది మీ విషయం. మీ యిద్దరూ ప్రేమించుకున్నారనీ, పెళ్ళిచేసుకోవడానికి నిశ్చయించుకున్నారనీ. ప్రేమ అనేది ఒక ఆవేశం. ఆవేశం తగ్గిన తరవాత జాతి మత విబేధాల సంఘర్షణ ప్రారంబం అవుతుంది. నీకోసమని చాలా రోజులు మాంసాహారం మానేస్తుంది. కోర్కె చంపుకుంటుంది. కానీ ఎప్పుడో ఒకప్పుడు వుండబట్టలేక ఏ పులావో తెప్పించుకుతింటుంది. అప్పుడు నీకెలా వుంటుంది?"

కుమార్ ఏదో అందామనుకున్నాడు. అతన్ని మాట్లాడనివ్వకుండా "నేను చెప్పేది విను. ఇటువంటి పెళ్ళిళ్ళు సక్సెస్ ఫుల్ కావాలంటే, ఆ యువతీ యువకులకే కాక, వాళ్ళ బంధువులకీ, వాళ్ళ స్నేహితులకీ, వాళ్ళు తిరిగే సమాజంలోని వ్యక్తులకీ ఎంతో సంస్కారం, విశాల దృక్పధం వుండాలి. మాకు లేవు. మీవాళ్ళకు వున్నాయని నేను అనుకోను. కనుక మీ ఫూలిష్ ఐడియా మానుకోండి."

"ఈ విషయం చెప్పడానికేనా నన్ను రమ్మన్నారు?" అడిగాడు కుమార్ కోపంగా.

"అవును. ఈ విషయం చెప్పడానికే పిలిచాను. అంతేకాదు. ఈరోజు నించీ నువ్వు నజీమ్‌ని కలుసుకోవడం మానెయ్యాలి."

"నేను మానను. మానలేను."

నజీమ్ తండ్రి ఒక్క క్షణం ఆగి "మీ నాన్నగారి టెలిఫోన్ నెంబరేమిటి?" అడిగాడు.

తండ్రి టెలిఫోన్ నెంబరు చెప్పాడు. హుస్సేన్ కుమార్ తండ్రికి ఫోన్ చేశాడు.

"హల్లో శివరాం గారా! నా పేరు హుస్సేన్. నజీమ్ నా కుమార్తె. మీ అబ్బాయి మా అమ్మాయి నజీమ్ ప్రేమించుకున్నారుట. పెళ్ళి చేసుకుంటాం అంటున్నారు. మీ అబ్బాయి ఇప్పుడు యిక్కడే ఉన్నాడు. ఇటువంటి పెళ్ళిళ్ళు సాఫీగా సాగవనీ, నాకు యిష్టంలేదనీ, మంచిది కాదనీ నచ్చచెప్పడానికి ప్రయత్నించాను. వెరీగుడ్ మీ అభిప్రాయము అదేనన్నమాట. అవును. వివేకం వున్నవాళ్ళు ఎవరయినా అదే చెపుతారు. మీ అబ్బాయి మళ్ళీ మా అమ్మాయిని కలుసుకోవడం క్షేమం కాదు. దయచేసి మీరు కుమార్‌కి నచ్చచెప్పండి" అని హుస్సేన్ టెలిఫోన్ పెట్టేసి, "ఇక నువ్వు వెళ్ళవచ్చు కుమార్! నీ ప్రాణం మీద నీకు తీపి వుంటే నువ్వు మళ్ళీ నజీమ్‌ని కలుసుకోవద్దు" అన్నాడు.

❦❦❦

రెండు రోజుల తర్వాత తనూ నజీమ్ రహస్యంగా కలుసుకున్నారు. వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది నజీమ్.

"మనం పెళ్ళి చేసుకుంటే మా అన్నయ్య నన్ను చంపేస్తానంటున్నాడు. మా నాన్న నిన్ను చంపేస్తానంటున్నాడు. నీవాళ్ళూ వొప్పుకోవడంలేదు. నన్ను మర్చిపో కుమార్. నీకేమన్నా జరిగితే నేను బతకలేను" అని భోరున ఏడ్చింది. ఆమెని చేతుల్లోకి తీసుకుని, "నిన్ను వదల్లేను నజీమ్. మనం పెళ్ళి చేసుకుని తీరతాం. ఏ మహాపట్నానికో, మారుమూల పల్లెకో పోదాం. ఇటు మీవాళ్ళకీ అటు మావాళ్ళకీ తెలియకుండా. సరేనా?" అన్నాడు.

తలూపింది నజీమ్.

రహస్యంగా ఎవరికీ తెలియకుండా ఒక రోజున ఇద్దరూ పెళ్ళి చేసుకున్నారు. పెళ్ళి చేసుకున్న రోజే వెంటనే రహస్యంగా ఆ ఊర్నించి విశాఖపట్నం నించి బయలుదేరి ఊటీకి వెళ్ళిపోయారు. దాదాపు పదిరోజులు ఊటీలో ఒకళ్ళ చేతుల్లో ఒకళ్ళు ప్రపంచాన్ని మర్చిపోయి హాయిగా గడిపారు.

3

నజీమ్ శవాన్ని వొళ్ళోకి తీసుకున్నాడు కుమార్. ఆమె రెండు చెంపల్నీ మునివేళ్ళతో నింజురుతూ "బాధపడ్డావా నజీమ్. నీమీద ఒట్టు పెడుతున్నాను.

ప్రాణానికి ప్రాణం తీస్తాను. నిన్ను చంపినవాడు ఎవడైనా సరే వాణ్ణి పట్టుకుని చంపి తీరతాను. ఒట్టు నజీమ్ నిజానికి నాకు బతకాలని లేదు. ఇప్పుడే ఈ క్షణాన్నే చచ్చిపోయి నీ దగ్గరికి రావాలనుంది" అన్నాడు.

ఇలా పిచ్చిపిచ్చిగా మాట్లాడుతూనే వున్నాడు రాత్రంతా. కాటేజి నౌఖరు ఎప్పుడు వచ్చాడో కుమార్ చూడనేలేదు. నౌఖరు అడిగిన ప్రశ్నలు కుమార్‌కి వినిపించలేదు. అతను వెళ్ళిపోవడమూ చూడలేదు. ఆ తర్వాత బయట అయిన బూట్ల చప్పుడు వినపడలేదు. హడావిడిగా పోలీసులు లోపలికి రావడమూ గమనించలేదు.

"ఎందుకు వెళ్ళిపోయావు నన్ను వొదిలి? నేను ఎలా బతకగలను అనుకున్నావు?" ఏడుస్తున్నాడు నజీమ్ శవాన్ని వొళ్ళో పెట్టుకుని.

ఆ దృశ్యం చూసి పోలీసులు కూడా కదల్లేక, మాట్లాడలేక నిలబడిపోయారు.

కుమార్ భుజం మీద చెయ్యిపడింది.

"లే ఇలా ఏడ్చి ప్రయోజనమేమిటి చెప్పు?" అన్న మాటలు వినిపించాయి. ఏదో మత్తులోంచి మేలుకున్నట్టు పక్కకి చూశాడు కుమార్.

"నాన్నా! నువ్వా! ఇక్కడికి ఎలా వచ్చావు? ఎందుకు వచ్చావు? ఈ ఘోరం చేసింది నువ్వేనా?" అంటూ చటుక్కున లేచి శివరాం మెడ రెండుచేతుల్తో పట్టుకున్నాడు.

"నా నజీమ్‌ని చంపింది నువ్వేనా! చెప్పు, నిజం చెప్పు" అంటూ తండ్రి మెడ నలుపుతున్నాడు. అప్పుడు కదిలారు పోలీసులు.

4

వై.ఆర్.శివరాం. అడ్వొకేట్. ఆయిల్ రిఫయినరీ రోడ్, విశాఖపట్నం.

విజిటింగ్ కార్డు చూసి, బల్లమీద పెట్టి, "చెప్పండి. పనిమీదే వచ్చినట్టున్నారు" అన్నాడు డిటెక్టివ్ శివరాం గొంతు సవరించుకున్నాడు. ఏదో అనబోయి మాటలు మింగేశాడు.

"ఎక్కడ ప్రారంభించాలో, ఎలా ప్రారంభించాలో తెలియకుండా వుంది. ఏ హత్యా నేరమో మిమ్మల్ని దర్యాప్తు చెయ్యమని, నేరస్థుణ్ణి పట్టుకోమని మీ క్లయింట్లు మిమ్మల్ని కోరుతారు. నా కోరిక అలాటిది కాదు. నా కొడుకు హత్య చెయ్యకుండా ఆపమని మిమ్మల్ని కోరడానికి వచ్చాను" అన్నాడు శివరాం.

యుగంధర్ శివరాంని ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. "ఎవర్ని హత్య చెయ్యకుండా?" అడిగాడు.

"ఎవర్నో నాకు తెలియదు. బహుశా నన్నేనేమో!"

"వాట్ కన్నతండ్రిమీద అంత ద్వేషమూ, కసీ కలగడానికి కారణం ఏమిటి?" అడిగాడు యుగంధర్.

"చెపుతాను. చెప్పడానికే వచ్చాను" శివరాం చెపుతున్నాడు. అప్పుడప్పుడు అతని గొంతు జీరపోతోంది. కళ్ళు తుడుచుకుంటున్నాడు.

యుగంధర్ అసిస్టెంట్ రాజు వివరంగా రాసుకుంటున్నాడు.

అంతా విన్న తర్వాత యుగంధర్ ఒక నిట్టూర్పు వదిలాడు. "కులమూ, మతమూ, భాష, తదితర సంకుచిత తత్వాలతో గుండెలు వొలిచి యిచ్చుకున్న యువతీ యువకుల్ని విడదీయడానికి ఎవరు ప్రయత్నించినా యిలాటి ఘోర పరిణామాలే సంభవిస్తాయి" అన్నాడు.

"సారీ యుగంధర్! మీరు పొరబడుతున్నారు. మతం ఏదైనా, కులం ఏదైనా నేను అభ్యంతరం చెప్పేవాణ్ణికాను. అదికాదు అసలు కారణం"

"అసలు కారణం ఏమిటి?" అడిగాడు యుగంధర్.

"ఎవరో తురకమ్మాయితో కుమార్ తిరుగుతున్నాడని తెలిశాక, రహస్యంగా వాకబు చేశాను ఎవరా అమ్మాయి అని ఆ అమ్మాయి పేరు నజీమ్ అనీ, తండ్రి హుస్సేన్ హార్డ్వేర్ మర్చెంట్ అనీ, ఆమె అన్న సులేమాన్ కూడా తండ్రితో కలిసి వ్యాపారం చేస్తున్నాడనీ, బాగా వున్న కుటుంబం అనీ తెలిసి సంతోషించాను. నజీమ్, కుమార్ ఒకరినొకరు గాఢంగా ప్రేమించుకున్నారని తెలిసి యింకా సంతోషించాను" అన్నాడు శివరాం.

"అయితే వాళ్ళ పెళ్ళికి ఎందుకు అభ్యంతరం చెప్పారు?" అడిగాడు రాజు.

"మొదట సంతోషించాను. కానీ కొన్ని విషయాలు తెలిసిన తర్వాత ఏం చెయ్యాలో నాకే తోచలేదు. నజీమ్ పద్దెనిమిదేళ్ళ పిల్లలా కనబడుతుంది కానీ, నిజానికి ఆమె వయస్సు యిరవై ఎనిమిది. మావాడికి యిరవై నాలుగుఏళ్ళే. నాలుగేళ్ళు పెద్దదయినా కూడా వొప్పుకునేవాణ్ణేమో! కానీ యింకో విషయం తెలిసింది. హుస్సేన్ నజీమ్ తండ్రి కాడు. సులేమాన్ నజీమ్ అన్నాకాడు, హుస్సేన్ కొడుకూ కాడు. నిజానికి ఆ ముగ్గురికీ ఒకళ్ళతో ఒకళ్ళకి ఎటువంటి రక్తసంబంధమూ లేదు."

"మరి...?" అడిగాడు రాజు.

"నజీమ్ ఒక వేశ్య. ఖరీదైన వేశ్య. అదే నా అభ్యంతరం" అన్నాడు శివరాం.

"ఈ విషయం మీ అబ్బాయికి ఎందుకు చెప్పలేదు? అతను కళ్ళు తెరిచేవాడేమో?" అడిగాడు యుగంధర్.

"యుగంధర్ ప్రేమ పిచ్చిలో పడ్డాక ఎవరు ఎన్ని చెప్పినా లాభంలేదు. సాక్షాత్తు భగవంతుడే దిగివచ్చి చెప్పినా నమ్మరండీ! నమ్మరు. ప్రియుడికి తను ప్రేమించిన స్త్రీ దేవత" అన్నాడు శివరాం.

యుగంధర్ శివరాంకి సిగిరెట్ అందించి తనూ ఒకటి వెలిగించి, కాసేపు ఆలోచించి, "నజీమ్ మీ అబ్బాయిని నిజంగా ప్రేమించిందా? లేకపోతే ఏదో ప్రయోజనం కోసం ప్రేమిమించినట్లు నటించి పెళ్ళి చేసుకుందా? అసలు పెళ్ళయిందా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"రిజిస్ట్రార్ ఆఫీసులో వాళ్ళిద్దరికీ పెళ్ళి అయింది. అంతవరకు నాకు తెలుసు. నిజంగా కుమార్‌ని ప్రేమించిందో, లేక నటించిందో, అలా నటించడానికి కారణం వుందో లేదో మీరు దర్యాప్తు చేసి తెలుసుకోవాలి. అంతేకాదు నజీమ్‌ని ఎవరు, ఎందుకు చంపారు? అదీ కనుక్కోవాలి. నేనో, యింకెవరో నజీమ్‌ని చంపామని అనుకుని వాళ్ళని చంపి, నా కొడుకు హంతకుడు కాకుండా చూసే బాధ్యత మీ మీద పెడుతున్నాను యుగంధర్!"

యుగంధర్ కుర్చీలోంచి లేచి అటూ యిటూ పచార్లు చేయడం ప్రారంభించాడు. పది నిముషాలు మౌనంగా వుండిపోయాడు.

శివరాం ఉండబట్టలేక, "యుగంధర్! ఫీజు గురించి ఆలోచిస్తున్నారా? చెప్పండి ఎంతకావాలో" అంటూ చెక్కుబుక్కు బల్ల మీద పెట్టాడు.

"నో! నో! అదికాదు నేను ఆలోచిస్తున్నది. ఇటువంటి కేసులు నాకన్నా పోలీసులే బాగా దర్యాప్తు చేయగలరు. నజీమ్‌ని హత్యచేసింది ఎవరో కనుక్కుని, వాళ్ళని పట్టుకోగల సమర్థత పోలీసుల కున్నది. మీ అబ్బాయి ఏ అఘాయిత్యమూ చేయకుండా ఆపడమే సమస్య అయితే, కుమార్‌ని ప్రివెంటివ్ కస్టడీలోకి తీసుకోవడమో, లేక యింటరాగేషన్ కోసం కస్టడీలోకి తీసుకోవడమో, అదీ కాకపోతే పోలీస్ సర్వేలెన్స్ ఏర్పాటు చెయ్యడమో చేయవచ్చు" అన్నాడు యుగంధర్.

"పోలీసుల సమర్థతను నేను శంకిస్తున్నానని కాదు యుగంధర్. అలాటి ఏర్పాటేదైనా చేస్తే మావాడి భవిష్యత్తుకి భంగం కలుగుతుంది" అన్నాడు శివరాం.

"అంటే?" అడిగాడు రాజు.

"కుమార్ న్యూక్లియర్ ఫిజిక్స్‌లో డాక్టరేట్ తీసుకోబోతున్నాడు. అణుశక్తి పరిశోధనా కేంద్రంలో పెద్ద ఉద్యోగం వస్తుంది. కుమార్ కనుక పోలీస్ రికార్డులలోకి ఎక్కాడంటే, కుమార్ నీతీ నిజాయితీల మీద అధికారులకి ఏ మాత్రం అనుమానం వున్నా ఉద్యోగం యివ్వరు."

"ఓ! ఇటీజ్ బికమింగ్ మోర్ యింట్రస్టింగ్" అని నవ్వి, "హుస్సేన్, సులేమాన్, నజీమ్ యీ ముగ్గురూ పాకిస్తాన్ నుంచి వచ్చిన గూఢచారులనీ అంటారేమో కాసేపుంటే" అన్నాడు రాజు.

"అని నేను అనను. నాకు తెలియదు. నేను కోరిన సహాయం చేసి పెడతారా?" అన్నాడు శివరాం.

"ఈ కేసు ఇన్వెస్టిగేటింగ్ ఆఫీసరు ఎవరు? పేరు తెలుసా?" అడిగాడు యుగంధర్.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments